

SARAH
MORGAN

WINTERS
PARADIJS

Vertaling Mieke Trouw

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2013 Sarah Morgan

Oorspronkelijke titel: *Sleigh Bells in the Snow*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2014 HarperCollins Holland

Vertaling: Mieke Trouw

Omslagontwerp: HarperCollins Holland

Omslagbeeld: © Olimpia210 / Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1153 0

ISBN 978 94 027 6531 1 (e-book)

NUR 302

Eerste druk in deze editie november 2022

Originele uitgave verschenen bij HQN® Books, Toronto, Canada.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

Kayla Green zette haar favoriete muziek harder en overstemde de feestelijke muziek die onder de gesloten deur van haar werkkamer door dreef.

Was zij nu werkelijk de enige die baalde van deze tijd van het jaar?

Er zou toch wel iemand zijn die december net zo vervelend vond als zij?

Iemand die Kerstmis helemaal niet vrolijk en feestelijk en knus vond?

Iemand die wist dat mistletoe giftig was?

Somber keek ze door de kamerhoge ramen naar buiten. Twee wanden van haar ruime kantoor bestonden uit glas, dus ze had een mooi uitzicht. Ze had niet gedroomd van een witte kerst, maar ze kreeg er ongevraagd toch eentje. Langzaam dwarrelden de sneeuwvlokjes naar beneden.

Vele meters onder haar waren de straten van Manhattan gevuld met toeristen die het heerlijk vonden een feestelijk versierd New York te zien. Vóór het Rockefeller Centre stond een enorme kerstboom te twinkelen, en in de verte glansde de Hudson River, een zilvergrijs lint dat glom in het winterse licht.

Ze liet de sneeuw, de boom en de glinsterende wolkenkrabbers

van Midtown voor wat ze waren en richtte zich weer op haar computerscherm.

Op dat moment ging de deur open. Tony, haar collega van Entertainment en Sport, kwam binnen met twee glazen champagne in zijn handen.

Ze haalde de oortelefoontjes uit haar oren. ‘Wie kiest daarbinnen in vredesnaam de liedjes uit?’

‘Vind je ze vervelend?’ Het bovenste knopje van zijn overhemd was los, en de glinstering in zijn ogen zei haar dat dit niet zijn eerste glas champagne was. ‘Verstop je je daarom in je kantoor?’

‘Ik ben op zoek naar innerlijke rust, maar rust in mijn omgeving vind ik ook prima. Het zou dus fijn zijn als je de deur achter je sluit.’

‘Kom op, Kayla. We sluiten het beste jaar af dat we ooit hebben gehad. Het is een Engelse traditie om met de kerst dronken te worden, vreselijke karaokeliedjes te zingen en met je collega’s te flirten.’

‘Wie zegt dat?’

‘Ik heb Bridget Jones’ Diary gezien.’

‘O, vandaar.’ Ze begon hoofdpijn te krijgen van de muziek. Het was elk jaar hetzelfde. Een gespannen, paniekerig gevoel in haar maag. Pijn in haar borstkas die pas op 26 december verdween. ‘Tony, kan ik iets voor je doen? Anders wil ik graag weer door met mijn werk.’

‘Dit is onze kerstborrel! Je gaat vanavond toch niet overwerken?’

Kayla vond het juist een perfecte avond om over te werken.

‘Heb je A Christmas Carol gezien? Of Dickens’ verhaal gelezen?’

Er werd een glas champagne op haar bureau gezet. ‘Volgens mij ben jij niet het personage Tiny Tim, dus dan ben je waarschijnlijk Scrooge of een van de geesten die hem bezoeken.’

‘Ik ben Scrooge, maar dan zonder dat lelijke, vormeloze nachthemd.’ Kayla negeerde de champagne en keek langs hem heen door de deuropening. ‘Is Melinda daar ook?’

‘Ik heb haar voor het laatst gezien toen ze stond te flirten met de directeur van Adventure Travel, die trouwens al de hele avond naar

jou op zoek is. Hij wil je namelijk persoonlijk bedanken voor het fantastische jaar dat zijn bedrijf heeft gehad. Sinds jij zijn pr-campagne hebt gedaan, is het aantal boekingen met tweehonderd procent gestegen. Daarnaast heb jij gezorgd dat hij op de cover van het Time Magazine kwam te staan.' Hij hief zijn glas en glimlachte. 'Totdat jij in New York arriveerde, was ik het lievelingetje van de baas. Brett gaf me adviezen hoe ik aan de top moest komen. Het was de bedoeling dat ik de jongste adjunct-directeur óóit zou worden.'

In haar hoofd begonnen alarmbelletjes te rinkelen. 'Tony...'

'Nu gaat die primeur waarschijnlijk naar jou.'

'Je bent nog steeds het lievelingetje van de baas. We hebben totaal verschillende werkzaamheden. Vind je het goed als we hier morgen over praten?' Ze graaide in haar koffertje naar een rapport, wensend dat ze zichzelf erin kon duwen en opsluiten tot januari. 'Ik heb het nogal druk.

'Te druk om mijn gedeukte ego een beetje te troosten?' vroeg hij.

Ze keek naar de champagne. 'Ik ben altijd van mening geweest dat mensen voor hun eigen ego's moeten zorgen.'

Hij lachte zacht. 'Als iemand anders dat zou zeggen, zou ik naar een dubbele bodem van die woorden zoeken, maar zo ben jij niet. Jij houdt niet van toespelingen, net zoals je niet van feestjes, etentjes of borrels houdt. Jij hebt alleen maar tijd voor je baan. Kayla Green, prexpert op weg naar de top, is met haar gedachten altijd bij haar werk. Weet je dat er op kantoor een weddenschap is afgesloten over de vraag of jij met je telefoon slaapt?'

'Natuurlijk slaap ik met mijn telefoon. Jij niet, dan?'

'Nee. Soms slaap ik met een mens van vlees en bloed, Kayla. Een warme, naakte vrouw. Soms vergeet ik mijn werk en gun ik mezelf een nacht vol fantastische seks.' Hij keek haar strak aan, met een overduidelijke boodschap in zijn ogen. Kayla wenste dat ze de deur van haar werkkamer op slot had gedaan.

'Tony...'

'Waarschijnlijk zet ik mezelf voor gek, maar -'

‘Doe maar niet,’ onderbrak ze hem. Omdat het haar niet lukte om het rapport met één hand uit haar koffer te halen, ging ze rechtop zitten. ‘Ga terug naar het feest.’

‘Jij bent de aantrekkelijkste vrouw die ik ooit heb ontmoet. Ik vind je sexy.’

O, lieve help.

‘Tony...’

‘Toen jij vanuit Londen hierheen kwam en onmiddellijk deze hoge functie kreeg, wilde ik een gloeiende hekel aan je hebben. In plaats daarvan heb je ons allemaal veroverd met je schattige Britse manieren. Daarnaast heb je Brett veroverd met je killersinstinct op zakengebied.’ Hij boog zich naar haar toe. ‘En je hebt ook nog eens mijn hart veroverd.’

Kayla keek naar het glas in zijn hand. ‘Hoeveel heb jij al gedronken?’

‘Deze week zag ik je in de vergaderkamer een presentatie geven voor een cliënt. Je staat tijdens zo’n presentatie nooit stil, weet je dat?’

‘Ik kan beter nadenken als ik rondloop.’

‘Ja, je loopt rond in een strak kokerrokje dat je mooie achterwerk accentueert. Je draagt hoge hakken die je prachtige lange benen mooi laten uitkomen. Weet je wat ik dacht? Kayla Green is niet alleen de slimste vrouw in deze branche, ze heeft ook nog eens de mooiste benen.’

‘Tony...’

‘Daarnaast heeft ze een paar beeldschone groene ogen die een man op vijftig meter afstand kunnen verzengen.’

Ze staaarde hem een paar tellen aan en schudde haar hoofd. ‘Nee. Het werkt niet. Ik probeer je nu te verzengen, maar je bent nog steeds niet verschroeid. Je vergist je dus. Ga terug naar het feest.’

‘Ga met me mee naar huis, Green. Dan zijn we met ons drieën. Jij, ik en mijn supergrote bed.’

‘Tony...’ Ze zocht naar de juiste toon. Ferm, professioneel en neutraal. ‘Ik begrijp dat er moed voor nodig was om voor je gevoelens uit te komen, en ik zal ook eerlijk tegenover jou zijn.’ Nou ja, niet helemaal, maar wel zo eerlijk mogelijk. ‘Ik zou nooit iets beginnen met een collega, want dat vind ik onprofessioneel. Daarnaast ben ik niet goed in relaties.’

‘Jij bent overal goed in. Ik hoorde Brett deze week tegen een cliënt zeggen dat jij een superster bent.’ Er klonk een bittere ondertoon door, en Kayla slaakte een zucht.

‘Gaat het daar om? Zie je me als een concurrent? Je zegt wel dat Brett je tips heeft gegeven om aan de top te komen, maar ik denk niet dat hij daarbij het hoogtepunt in gedachten had dat jij nu voorstelt.’

‘Gewoon één nacht dampende, hete seks, Kayla. Meer niet.’ Hij hief zijn glas nogmaals op. ‘Morgen bestaat even niet.’

Nou, voor Kayla kon de volgende dag niet snel genoeg aanbreeken. ‘Een prettige avond verder, Tony.’

‘Ik kan zorgen dat je al je e-mails vergeet.’

‘Daar is geen enkele man ooit in geslaagd.’ Die deprimerende gedachte bezorgde haar een snerthumeur. ‘Je bent dronken. Morgenochtend heb je hier spijt van.’

Hij kwam op de rand van haar bureau zitten. Daarbij kreuken hij een stapel rekeningen die op haar handtekening lagen te wachten. ‘Ik dacht dat ik hard werkte, tot ik kennismaakte met jou. Kayla Green, pr-genie dat nooit fouten maakt.’

Ze probeerde de rekeningen onder hem vandaan te trekken. ‘Haal je achterwerk eens van mijn rekeningen af.’

‘Aha, toch interesse in mijn achterwerk?’

‘Alleen maar omdat je op mijn rekeningen zit,’ antwoordde ze. ‘Hup, ga naar huis voordat je tijdens die borrel een belangrijke persoon beledigt.’ Ze wilde opstaan en hem haar kantoor uit duwen, maar tot haar opluchting kwam op dat moment Stacy binnen, haar secretaresse.

Stacy's blik viel op het lege glas in Tony's hand. 'Ha, Tony, daar ben je. Brett is naar je op zoek. Een mogelijke nieuwe cliënt. Hij zegt dat jij de juiste man voor die opdracht bent.'

'Echt waar? In dat geval...' Tony pakte Kayla's onaangeroerde glas en liep naar de deur. 'Dan moet er gewerkt worden. Dat is toch veel belangrijker dan plezier maken?'

Met opgetrokken wenkbrauwen keek Stacy hem na. 'Wat heeft die op zijn lever?'

'Ongeveer twee flessen champagne.' Kayla ondersteunde haar hoofd met haar handen en staarde wezenloos naar haar computerscherm. 'Is Brett echt naar hem op zoek?'

'Nee, maar je zag eruit alsof je hem een stomp wilde geven, en ik wilde niet dat je de kerst op het politiebureau zou doorbrengen. Het eten schijnt daar vreselijk te zijn.'

'Je bent je gewicht in goud waard. Ik denk dat ik je maar een flinke bonus geef.'

'Dat heb je al gedaan. Ik heb dit mooie topje gekocht.' Stacy draaide als een ballerina rond, waardoor de zwarte pailletten in het lamplicht glinsterden. 'Wat vind je ervan?'

'Snoezig. Maar blijf uit de buurt van Handtastelijke Tony.'

'Ik vind hem leuk.' Stacy bloosde. 'Sorry. Op die informatie zit je waarschijnlijk niet te wachten.'

'Wat? Vind je hem aantrekkelijk?' Kayla staarde naar de deur waardoor Tony zojuist was verdwenen en vroeg zich af wat haar mankeerde. 'Meen je dat?'

'Iedereen vindt hem sexy. Behalve jij, maar jij werkt zo hard dat je niet eens ziet of iemand aantrekkelijk is. Waarom kom je niet naar de borrel?'

'Omdat iedereen het daar over de feestdagen heeft. Ik vind het prima om over ons werk te praten, maar ik weet niet wat ik moet zeggen over kinderen, huisdieren en oma's.'

'Over werk gesproken: er komt morgen een potentiële nieuwe cliënt langs. Brett wil dat jij bij dat gesprek aanwezig bent.'

Kayla's humeur klaarde op, omdat ze blij was dat ze van onderwerp veranderden. 'Hoe heet die potentiële cliënt?'

'Jackson O'Neil.'

'Jackson O'Neil.' Kayla dacht diep na. 'Dat is de eigenaar en directeur van Snowdrift Leisure. Hij bezit een paar luxueuze wintersporthotels, bijna allemaal in Europa. Zermatt, Closters, Chamonix. Indrukwekkende carrière. Heel succesvol. Wat komt hij doen?'

Met open mond staarde Stacy haar aan. 'Hoe weet je dat allemaal?'

'Ik lees me in terwijl andere mensen een sociaal leven hebben.' Kayla typte de naam Jackson O'Neil in het venstertje van de zoekmachine. 'Wil hij met ons samenwerken? Ik kan wel met iemand praten van ons kantoor in Londen.'

'Nee, het gaat niet over Europa. En ook niet over Snowdrift Leisure. Hij heeft zijn werk bij dat bedrijf anderhalf jaar geleden op een laag pitje gezet. Hij is teruggekomen naar de Verenigde Staten om zich op het familiebedrijf van de O'Neils te richten.'

'Echt waar? Waarom wist ik dat niet?' Kayla keek naar de foto's die op haar scherm verschenen. Jackson O'Neil was zeker twintig jaar jonger dan ze had gedacht. Meestal plaatsten websites formele portretfoto's van hun CEO's, maar Jackson was skiënd gefotografeerd. Ze werd al bijna misselijk als ze naar de vreselijk steile helling keek. 'Zouden ze dit met Photoshop hebben gedaan?' vroeg ze.

Stacy keek over haar schouder en liet een goedkeurend geluid horen. 'Wauw, over sexy gesproken. Ik durf te wedden dat hij wodka-martini drinkt – shaken, not stirred. En nee, dit is niet met Photoshop gedaan. Jackson en zijn broers kunnen alle drie erg goed skiën. Tyler O'Neil zat in ons nationale skiteam, tot hij geblesseerd raakte. De gebroeders O'Neil suizen altijd wel ergens van een helling af.'

'Dan kan ik maar beter niet zeggen dat ik al duizelig word in het Empire State Building.' Kayla klikte de foto weg. 'Snowdrift Leisure is een succesvol, snel groeiend bedrijf. Waarom richt hij zijn aandacht daar niet op?'

‘Vanwege zijn familie. De O’Neils zijn eigenaars van het Snow Crystal Resort & Spa in Vermont.’

Familie. De grootste vijand van de mensheid. ‘Nooit van gehoord.’

‘Ik denk dat hij daarom contact met ons heeft gezocht.’

‘Als hij zo graag een familiebedrijf wil runnen, waarom heeft hij dat dan niet meteen gedaan? Waarom heeft hij eerst een ander bedrijf opgezet?’ Ze klikte langs de pagina’s van de website van Snow Crystal. Een groot hotel in de stijl van een Zwitsers chalet, met een terrein vol blokhutten tussen de bomen. Een glimlachend stel in een arrenslee met een paard ervoor. Lachende gezinnen die op een venetje schaatsten. Vlug klikte ze terug naar de foto’s van de blokhutten. ‘Misschien wordt hij graag uitgedaagd.’

‘Daar kom je wel achter als je hem ontmoet. Hij heeft speciaal naar jou gevraagd. Hij weet wat je voor Adventure Travel hebt gedaan.’

Kayla staarde naar de blokhutten, die er in haar ogen heel rustgevend uitzagen. ‘Gaat hij een aantal kantoren langs om te kijken welk bedrijf het beste bij hem past?’

‘Volgens Brett kiest hij voor ons als jij morgen een goede indruk op hem maakt.’

‘Nou, dan moeten we zorgen dat we een goede indruk maken.’

‘Dat komt vast goed.’ Stacy aarzelde. ‘Heb je wel eens geskied?’

‘Nee. Nou ja, ik heb vorige week een flinke uitglijer gemaakt in de sneeuw voor Bloomingdales, maar dat telt vast niet, hè? Toen ik viel, had ik het idee dat mijn maag door mijn mond naar buiten wilde. Skiën bezorgt me vast hetzelfde gevoel.’

Stacy lachte. ‘Toen ik klein was, ging ik met mijn ouders vaak naar Vermont. Ik herinner me alleen nog maar het ijs. Zelfs de bomen waren bevroren.’

‘Dat komt mooi uit, want ik ben dol op ijs.’

‘Echt waar?’

‘Jazeker. Bij voorkeur in een glas margarita of als een sculptuur

van een zwaan op een buffet,' zei Kayla. 'Maar ik vind het ook niet erg om het onder mijn voeten te voelen. Maak je maar geen zorgen, Stacy. Ik kan die familie helpen om reclame voor hun bedrijf te maken, maar ik hoef er geen vakantie te vieren. Ik hoefde toch ook geen leeuwen te knuffelen toen ik aan het account van die Afrikaanse safari's werkte?' Kayla voelde het begin van een vertrouwde opwindings, iets wat altijd ontstond als zich een mogelijke nieuwe cliënt aandeed. Haar angst voor de gevreesde kerstperiode nam af nu ze een goede reden had om zich op haar werk te storten. Ze zou zich door de feestdagen heen slaan zonder dat iemand daar last van had. 'Zou jij zo lief willen zijn om zo veel mogelijk informatie over Snow Crystal en de familie O'Neil op te duikelen, en dan met name over Jackson?' vroeg ze. 'Ik wil weten waarom hij zijn werk voor een succesvol bedrijf op een laag pitje heeft gezet om thuis een bedrijf te runnen dat ik nauwelijks op de kaart kan vinden.'

'Ik zal zorgen dat je morgenochtend alles krijgt.' Kordaat en efficiënt maakte Stacy aantekeningen. 'Maar je mag de teugels best even laten vieren, Kayla. Het is bijna Kerstmis. Of was je dat soms vergeten?'

'Niet bepaald.'

Ze deed al vijftien jaar haar best om de kerst te vergeten. Het was nog nooit gelukt. Wanneer ze van haar appartement naar kantoor liep, hield ze haar hoofd gebogen om zo min mogelijk van de feestelijke etalages en de twinkelen lichtjes te zien. Niets hielp.

Stacy fatsoeneerde de stapel rekeningen. 'Weet je het heel zeker? We gaan straks naar de Kerstman.'

Kayla had het gevoel dat iemand haar maag doormidden zaagde. Ze maakte haar bureaula open en haalde er een paar maagtabletten uit. Even wenste ze dat ze met de inhoud van het doosje tot na de kerst kon slapen. 'Geen tijd, sorry. Maar bedankt voor de uitnodiging.'

'Er zijn kerstbomen, rendieren...'

'O, wat erg. Ik leef met je mee.'

‘Waarom? Ik ben dol op Kerstmis.’ Verbaasd keek Stacy haar aan. ‘Jij niet?’

‘O, ik ben gek op de kerst. Ik had willen zeggen dat het erg is dat ik niet mee kan.’ Kayla kreeg pijn in haar kaken van het glimlachen. ‘Denk maar aan mij als je een rendier aait.’

‘Je zou je verlanglijst aan de Kerstman kunnen geven. Je kunt vragen om het Snow Crystal-account en een enorm budget. Ik denk dat ik Jackson O’Neil aan de Kerstman ga vragen. Naakt, ik hoef niet eens een cadeauverpakking.’

De enige wens die Kayla had, was dat de kerst snel voorbij zou zijn.

De herinneringen kwamen weer met een klap terug, en ze stond abrupt op en liep naar het raam. Buiten werd ze overal aan Kerstmis herinnerd, dus ze liep terug naar haar bureau en ging weer zitten, zich plechtig voornemend om het jaar erop een cruise naar Antarctica te boeken. Walvissen kijken. Hopelijk vierden walvissen geen Kerstmis.

De telefoon op haar bureau begon te rinkelen. Opgelucht haalde ze adem. Afleiding.

Stacy werd onmiddellijk weer professioneel en reikte naar de telefoon, maar Kayla hield haar tegen.

‘Ik neem wel op. Ik verwacht een telefoontje van de directeur van Extreme Explore. Het is fijn als ik de man ondanks al die kerstbelle-tjes en rinkelende arrensleeën van jullie kan verstaan, dus ik zou het op prijs stellen als je de deur achter je sluit. Ga maar gezellig terug naar de borrel. Bedankt, Stacy, en als iemand naar me vraagt, heb je me niet gezien.’ Zodra de deur achter haar secretaresse was dichtge-vallen, liet Kayla haar hoofd met een kreun op haar bureau zakken. ‘Kerstmis. De ellendigste tijd van het jaar. Ik háát deze periode. Ik hoop dat die dagen vlug voorbij zijn, want anders heb ik al het ijs in Vermont nodig om de alcohol te koelen die ik ga drinken.’ Ze haalde diep adem, ging rechtop zitten en veegde haar haar uit haar gezicht. Daarna nam ze de telefoon op. ‘Oliver?’ Omdat ze bang was dat de

beller de wanhoop in haar stem zou horen, dwong ze zichzelf te glimlachen. Ze was blij dat dit geen videovergadering was. ‘Met Kayla. Hoe gaat het? Ik heb je businessplannen voor komend jaar bekeken. Ze zien er erg veelbelovend uit!’

Kijk, dacht ze. Dit is mijn terrein. Hier voel ik me op mijn gemak. Zonder kerst. Zonder Kerstman. Zonder herinneringen. Alleen mijn werk.

Als ze zich rustig hield en zich concentreerde op dat O’Neil-account, gingen de feestdagen vanzelf voorbij.

‘Wat is dit nu weer voor onzin?’ Walter O’Neil was inmiddels tachtig, maar hij had de energie van een veertigjarige en sloeg hard met zijn vuist op de keukentafel. Zijn kleinzoon Jackson leunde achterover op zijn stoel en deed zijn best zich te beheersen.

Elk gesprek tussen hen verliep op dezelfde manier.

Bij elke discussie kwamen ze op hetzelfde uit.

Dit was de reden dat Jackson niet met zijn familie had willen samenwerken. Dit was geen baan, dit was persoonlijk. Hij kreeg geen ruimte om zijn werk te doen. Elk nieuw idee werd de kop ingedrukt. Hij had een zeer succesvol bedrijf opgebouwd, maar nu voelde hij zich weer een tiener die in het weekend in de winkel mocht helpen.

‘Dat heet pr, opa.’

‘Het is zonde van het geld. Ik zou het zo nooit aanpakken, en je vader ook niet.’

Die opmerking voelde als een stomp in Jacksons maag. Jackson keek opzij naar zijn broer, maar voordat een van beiden iets kon zeggen, viel er met veel kabaal iets kapot. Zijn oma staarde ontzet naar de scherven van het bord.

De hond jankte en kroop veilig onder de tafel.

‘Oma.’ Jackson sprong van zijn stoel, omdat hij zijn eigen verdriet even vergeten was. Zijn moeder, Elizabeth, was sneller bij haar schoonmoeder dan hij.

‘Het geeft niet, Alice,’ zei ze. ‘Ik heb altijd een hekel aan dat bord gehad. Het was een lelijk ding. Ik ruim het wel even op.’

‘Normaal ben ik niet zo onhandig.’

‘Je hebt de hele ochtend al staan bakken. Je zult wel moe zijn.’ Jacksons moeder keek verwijtend naar haar schoonvader, die zonder enig schuldgevoel terugstaarde.

‘Wat is er? Mag ik het soms niet over Michael hebben?’ vroeg hij. ‘Gaan we nu allemaal doen of er niets is gebeurd? Moeten de herinneringen aan hem als kruimels onder het vloerkleed worden geveegd?’

Jackson wist niet wat hij erger vond, de bedrukte stemming van zijn doorgaans pittige oma of de donkere schaduwen in de ogen van zijn moeder.

‘Ik heb wat hulp nodig bij het versieren van de gemberkoekmannetjes,’ zei Elizabeth sussend. Ze negeerde haar schoonvader en nam Alice mee naar de tafel, waar een flinke voorraad koekjes op een rooster lag af te koelen. Er stonden al kommetjes met gekleurd glazuur klaar.

Tyler zat aan het andere uiteinde van de tafel. Hij was rusteloos en ongeduldig. ‘Ik dacht dat dit een familievergadering was, maar het heeft meer weg van een familieruzie,’ merkte hij op.

‘Ruzie?’ Bezorgd keek Alice naar Elizabeth. ‘Hebben ze ruzie?’

‘Natuurlijk niet. Ze geven gewoon hun mening.’

‘Families moeten een eenheid vormen.’

‘Dat doen we ook, Alice. We zijn met velen, en daarom wordt er luid gepraat.’

‘Ik wil het gezelschap best wat kleiner maken.’ Tyler kwam half van zijn stoel, maar Jackson keek hem waarschuwend aan.

‘Ga zitten. We zijn nog niet klaar.’

‘Ik wel.’ Tyler had altijd moeite gehad met gezag, maar hij zag zijn broers onverzettelijke kaak en nam weer plaats. ‘Vertel me nog eens waarom ik naar huis ben gekomen.’

‘Omdat je een dochter hebt,’ blafte Walter. ‘En je hebt verant-

woordelijkheden. Er komt een moment dat een man moet beseffen dat er méér in het leven is dan skiën en rokkenjagen.’

‘Jij hebt me leren skiën,’ riposteerde Tyler. ‘Jij hebt me de genen en de ski’s gegeven en me geleerd wat ik moest doen.’

Jackson vroeg zich af hoe hij in vredesnaam een bedrijf moest leiden waar zijn ‘personeel’ het ene probleem op het andere stapelde.

‘Laten we ons beperken tot het werk.’ Met zijn toon kreeg hij de aandacht die hij nodig had. ‘Tyler, jij gaat Brenna helpen met de winteractiviteiten.’ Het was een kwestie van tijd voordat ook dáár problemen ontstonden. Jackson had het idee dat Brenna niet blij was dat Tyler terug was, en hij begreep ook wel waarom.

Hij wachtte tot zijn moeder een kom witte glazuur op de tafel had gezet en zijn oma een mes had gegeven.

Zodra Alice aan het werk was, veegde Elizabeth O’Neil het kapotte bord op.

Jackson had het gevoel dat hij met blote voeten over de scherven liep. ‘Ik ben van plan om van dit bedrijf een succes te maken, maar daarvoor moet ik het een en ander veranderen,’ zei hij.

Zijn opa keek hem stuurs aan. ‘Het ging prima toen ik de leiding over het hotel had, en je vader deed het ook goed.’

Dat laatste was niet waar. Het lag op Jacksons lippen om te zeggen hoe slecht het hotel ervoor stond, maar toen zag hij zijn moeders vingers om de bezemsteel wit worden. Zou Elizabeth weten dat haar man er een puinhoop van had gemaakt?

Misschien had ik mijn familieleden moeten vertellen dat ze bijna failliet zijn, dacht hij. Als ik hen niet in bescherming had genomen, hadden we nu misschien geen ruzie.

Hij keek naar zijn opa. ‘Ik ben thuisgekomen om het bedrijf over te nemen.’

‘Daar heeft niemand je om gevraagd.’

Elizabeth rechtte haar schouders. ‘Jawel. Ik heb het hem gevraagd.’

‘We hebben hem niet nodig.’ Weer sloeg Walter met zijn vuist op

de tafel. ‘Hij had kunnen blijven waar hij was. Hij kon de baas blijven spelen over zijn eigen chique hotelketen. Ik kan dit hotel zelf wel runnen.’

‘Je bent tachtig, Walter. Je moet het juist rustiger aan gaan doen, niet harder gaan werken. Slik je trots in en accepteer Jacksons hulp.’ Elizabeth veegde alle stukjes porselein bij elkaar. ‘Je zou dankbaar moeten zijn dat hij naar huis is gekomen.’

‘Ik ben helemaal niet dankbaar! Een bedrijf moet geld verdienen. Hij geeft het alleen maar uit.’

Jackson zat doodstil en vocht tegen de oplaaiende woede. ‘Dat noem je investeren.’

‘Dat noem je geld verspillen.’

‘Het is verdomme mijn geld.’

‘Er wordt in mijn keuken niet gevloekt, Jackson O’Neil.’

‘Shit. Waarom niet?’ Tyler was rusteloos als een gekooid dier. Jackson wist dat zijn broer bijna net zoveel moeite had met binnen zitten als met gezag. Tyler wilde alleen maar zo hard mogelijk skiën, en sinds zijn blessure een einde aan zijn sportcarrière had gemaakt, was hij tamelijk opvliegend.

‘Strijk je opa niet zo tegen de haren in, Tyler.’ Zijn moeder gooide de scherven in een zak. ‘Ik ga thee zetten.’

Jackson had zin om te zeggen dat ze meer behoefte hadden aan teamwork dan aan thee, maar hij herinnerde zich nog net op tijd dat zijn moeder altijd thee ging zetten of ging bakken als ze gespannen was. De laatste achttien maanden was ze erg vaak gespannen geweest. ‘Thee lijkt me heerlijk, mam.’

‘Als jullie denken dat ik hier aan tafel blijf zitten, heb ik heel wat sterkers nodig dan thee.’ Tyler haalde een biertje uit de koelkast en gooide er ook een naar zijn broer.

Jackson ving het blikje met één hand op. Hij wist dat Tyler de situatie net zo akelig vond als hij, ook al deed hij nog zo onverschillig. Tyler vond het ook een vervelend idee dat het hotel failliet kon gaan omdat zijn opa de controle niet uit handen wilde geven.